

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

17 februari 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de aanwezigheid van buitenlandse spelers in onze competitie

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de financiële problemen waarin vele sportclubs verkeren

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de situatie van trainers, vrijwilligers en infrastructuur in de Vlaamse sportclubs

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de problemen bij de uitbetaling in 2004 van de middelen van de Nationale Loterij bedoeld voor culturele doeleinden en organisaties

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de nieuwe reglementen voor de verdeling van de middelen van de Nationale Loterij bedoeld voor culturele doeleinden en organisaties

Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het modelreglement fiiven van de provincie Antwerpen

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

Donderdag 17 februari 2005

Voorzitter: de heer Dany Vandebossche

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.32 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de aanwezigheid van buitenlandse spelers in onze competitie

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Deckmyn tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de aanwezigheid van buitenlandse spelers in onze competitie.

De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de problematiek van de aanwezigheid van buitenlandse spelers in onze competitie is niet nieuw. Enkele maanden geleden stelde de minister van Sport naar aanleiding van een gelijkaardige vraag dat hij bereid was te onderzoeken of een rondetafelgesprek en een overleg met deskundigen mogelijk zou zijn. Op die manier wilde hij meer inzicht krijgen in de situatie, en desgevallend gepaste maatregelen nemen.

Mijnheer de minister, vorige maand werden nieuwe elementen aangedragen in dit debat, dat trouwens overall in Europa wordt gevoerd. De Europese voetbalbond UEFA heeft een initiatief genomen om het aantal buitenlanders in diverse Europese competities terug te dringen. Ze bleven daarbij echter voorzichtig, en deden de volgende voorstellen: een beperking van de voetbalclubs tot 25 spelers, vanaf 2006 een minimum van 4 spelers die uit de eigen competitie stammen, en vanaf 2008 een minimum van 8 spelers en ook één van de 7 bankzitters uit de eigen competitie.

Naar verluidt heeft de Belgische Voetbalbond gewacht op dit voorstel van de UEFA om in onze competitie bepaalde maatregelen te kunnen nemen. De voorstellen van de UEFA gaan naar de zin van de Belgische Voetbalbond echter niet ver genoeg. Her en der wordt gesuggereerd dat de minister van Sport best eens met de voetbalbond aan tafel zou gaan zitten en hieromtrent gepaste maatregelen en initiatieven zou nemen.

Indien de Belgische Voetbalbond gesplitst zou zijn, zou het uiteraard veel gemakkelijker zijn zulke besprekingen te voeren vanuit een Vlaamse visie op het sportbeleid. Nu wordt eigenlijk gesuggereerd om onderhandelingen te gaan voeren met een organisatie die in wezen niet erkend is.

Intussen is ook gebleken dat, ondanks het feit dat bondsvoorzitter Peeters voor 100 procent de UEFA volgt, het UEFA-voorstel daarom niet zeker in België zal worden toegepast. Daarvoor moeten immers de clubs uit de Profliga ook akkoord gaan.

Dat er maatregelen nodig zijn om de eigen jeugd te beschermen in de sport, en in het voetbal in het bijzonder, is een publiek geheim. Ik citeer uit een artikel van sportjournalist Collin in De Standaard van 11 februari: 'Iedereen is er van overtuigd dat structurele maatregelen zich opdringen, maar in de bond primeert het eigenbelang en kan geen akkoord gevonden worden voor ingrijpende wijzigingen.'

De heer Collin schreef ook: 'Er is maar één mogelijkheid om de patsituatie te doorbreken: de overheid moet ingrijpen. De politiek heeft in dit land altijd de sport aan zijn lot overgelaten. Dit kan niet langer. Daarvoor is de sport in het algemeen en het voetbal in het bijzonder maatschappelijk te be-

Deckmyn

langrijk. Het voetbal moet de mogelijkheid krijgen om de eigen jeugd te beschermen. Profvoetballer is de enige beroepsopleiding waarin de gemeenschap niet of nauwelijks bijdraagt. De ministers van Sport moeten bovendien, zoals in Engeland, de bond onder druk zetten om een commissie van onafhankelijke experts aan te stellen om het voetbalstelsel aan te passen aan de eenentwintigste eeuw. Voetbal is immers niet van de bond, maar van ons allemaal.'

Mijnheer de minister, zijn er intussen al initiatieven genomen om rondetafelgesprekken of een overleg met deskundigen te houden? Is het voorstel van de UEFA conform de Europese richtlijnen en toepasbaar in Vlaanderen? Zal er naar aanleiding van de beslissing van de Europese voetbalbond een overleg worden gehouden met de Belgische Voetbalbond om de nodige initiatieven te nemen ter bescherming van de spelers die in onze eigen competitie worden opgeleid?

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me graag bij deze vraag aan, maar wil het thema ook veruimen. De heer Deckmyn heeft het over de problematiek van de voetbalbond die inderdaad tot onze spijt nog steeds niet gesplitst is. Echter, in bepaalde andere competitiesporten, zoals basketbal, is er wel een splitsing gebeurd, en toch is de situatie daar nog schrijnender.

In de eersteklassecompetitie staan er amper drie Belgen op het plein. Er zijn verschillende competitiewedstrijden in eerste klasse waarin geen enkele Belg meespeelt. Dus ondanks die splitsing, die toch toelaat criteria te bepalen, blijft het een moeilijke discussie. In het volleybal is het probleem iets minder sterk, maar ook daar maakt het opgang. Ook daar willen ze immers meer wegen op de internationale competities.

Mijnheer de minister, aan de bonden die wel al gesplitst zijn, wordt steun verleend voor de jeugdwerking. Toch heeft een van de grote basketbalgoeroes van het land, de heer Van Kersschaever in een interview in Knack gezegd dat onze eigen Vlaamse of Belgische jeugdspelers nauwelijks meer aan bod komen. De invloed van de toppers uit het buiten-

land laat zich zelfs al in tweede klasse gevoelen. Zelf ben ik erevoorzitter van een basketploeg in tweede klasse. Ook daar hebben de sterke ploegen al een Amerikaan of een andere buitenlander op het veld. Bijgevolg komt er ook daar druk op de Belgische jeugdspelers en hun kansen in de competitie.

Ik sluit me aan bij het voorstel van de heer Van Kersschaever om de beste Vlaamse spelers te laten aantreden in een Vlaamse jeugd ploeg in tweede afdeling, zoals ook in de wielersport gebeurt. Zijn zulke formules ook niet in de zaalsporten mogelijk? Die Belgische jeugdspelers kunnen lid blijven van hun club, maar tegelijk ook aantreden in een ploeg die in tweede afdeling aan competitie doet. Dat zou onderzocht moeten worden, samen met de bond, en met het oog op criteria voor de steun aan de jeugdspelers. Bent u bereid dat idee te onderzoeken? Onze bekommernis moet zijn het vele talent dat we hebben in eigen land, in te schakelen in de nationale competitie. Nu krijgen ze zelfs geen kans om in dat competitieritme te komen.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Wat de plannen van UEFA betreft om bepaalde beperkingen op te leggen, wil ik erop wijzen dat heel wat landen in Europa die beperkingen zelf al hebben doorgevoerd. In Spanje, Portugal en Frankrijk geldt er een maximum van vier spelers van buiten de EU. In Italië en Denemarken bedraagt dat aantal drie, in Duitsland en Griekenland vijf, in Oostenrijk zeven. Er worden ook nog andere systemen gehanteerd.

De opmerkingen van de heer Decaluwe vormen een mooie aanvulling op de vraag van de heer Deckmyn. In de basketbalsport, bijvoorbeeld, spelen heel wat van onze sporters in het buitenland. Als zij de kans krijgen om voor veel geld naar het buitenland te gaan, dan is het ook logisch dat zij daarop ingaan. Het is de kunst om onze spelers op een of andere manier hier te houden. Ik heb de indruk dat daarvoor heel weinig moeite wordt gedaan. Tien jaar geleden was die situatie nog helemaal anders.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Deckmyn, uw vraag is grotendeels een herhaling van de vraag van de heer Marginet van 21 oktober 2004.

De heer Johan Deckmyn: Er zijn ook nieuwe elementen in het debat.

Minister Bert Anciaux: Ik heb die niet echt gehoord. Als u me een vraag stelt, geef ik daarop een antwoord, maar u kent mijn standpunt. Ik vind een veelkleurige voetbalcompetitie een absolute verrijking, niet alleen omwille van het aantrekkelijk voetbal van spelers van allochtone origine, maar ook omdat voetbal een instrument kan zijn om racisme te bestrijden. Ik denk daarbij aan de actie die het Nike-fonds samen met de Koning Boudewijnstichting op het getouw zet. Bovendien is voetbal als ploegsport op elk niveau een middel tot integratie, samenhang en solidariteit tussen verschillende culturen.

Uiteraard mag het aantrekken van buitenlandse spelers geen alibi vormen om de jeugdwerking in de clubs af te bouwen of zelfs stop te zetten. Buitenlanders naar hier halen als goedkope arbeidskrachten is bovendien in alle opzichten verwerpelijk. De doorstroming van jongeren die bij hun clubs zijn opgeleid moet alle kansen krijgen. De heer Decaluwe heeft daar ook op gewezen. Dat staat trouwens ook in mijn beleidsnota Sport. Daarin staat ook de ambitie om hierover overleg te plegen met alle betrokkenen: de voetbalbond, de Franstalige overheid, de Duitstalige overheid en de federale overheid. Een aantal aspecten, onder andere het fiscaal statuut, behoren nog steeds tot de federale bevoegdheid.

Ook de Europese richtlijnen zijn essentieel in deze discussie. De voetbalbond kent nog altijd een unitaire structuur en kan voorlopig dan ook niet als federatie worden erkend door de Vlaamse Gemeenschap. Dit betekent natuurlijk niet dat we niet kunnen of mogen praten met elkaar. Ik heb al enkele constructieve gesprekken gevoerd met de verantwoordelijken van de Belgische voetbalbond, onder meer over een mogelijke herstructurering van de federatie. Er komt ook nog verder overleg, onder andere met mijn collega's van de Franse en Duitstalige gemeenschapsregeringen.

De bondsleiders van de Koninklijke Belgische Voetbalbond hebben mij ingelicht over een mogelijke aanpassing van hun structuur en over hun plannen en hun timing voor een aanpassing van de interne reglementen. Deze plannen lopen nagenoeg gelijk met de plannen die ikzelf heb ontwikkeld, ook toen ik geen minister van Sport was.

Voor die reglementering gebeurt dat uiteraard in overeenstemming met de plannen en de timing van de UEFA, de Europese voetbalfederatie, zeker als het over een internationale transferreglementering gaat. U spreekt over voorstellen, maar voor zover ik weet gaat het voorlopig slechts over mogelijke scenario's die moeten worden besproken. Het Uitvoerend Comité van de Belgische voetbalbond kan daarover eventueel een beslissing nemen.

Het gaat hier over de interne reglementering van een federatie of een koepel, niet over een overheidsbeslissing. Als Vlaams minister van Sport, en zeker wanneer het over het voetbal gaat, kan ik geen bondsreglementen schrijven. Die reglementen moeten conform zijn aan de bestaande wetgeving. Zodra zo'n regeling is uitgewerkt, wordt die in eerste instantie getoetst aan de Europese richtlijnen, onder andere over het vrij verkeer van personen en diensten.

Voor zover ik weet, is het zeker niet de bedoeling om terug te keren naar wat men het pre-Bosman-tijdperk noemt voor transfers en contracten van voetballers. Iedereen is zich bewust van het belang van een goede en zinvolle jeugdopleiding voor alle sporten, dus ook voor het voetbal. In dat debat kan de Vlaamse Gemeenschap enkel een rol spelen als de voetbalbond zijn structuur heeft aangepast. Die rol en die verantwoordelijkheid wil ik graag opnemen. Een betere kwaliteit van de begeleiding, met prioritaire aandacht voor de jeugd, is voor mij immers essentieel. Daarover wordt trouwens voortdurend informeel overleg gepleegd met deskundigen. Zij bevestigen dat een kwalitatieve begeleiding een van de bepalende factoren is voor een voorwaardenscheppend integraal topsportbeleid.

Mijnheer Decaluwe, ik zal de interessante optie die u naar voren hebt geschoven, laten onderzoeken.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Mijnheer Decaluwe, ik heb niet gezegd dat de reden van mijn vraag gekoppeld is aan het niet-gesplitst zijn van de voetbalbond. Ik betreur enkel dat dat nog niet is gebeurd.

Mijnheer de minister, ik heb u daarstraks gezegd dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn in het

Deckmyn

debat zoals het voorstel van UEFA en de reactie daarop van bondsvoorzitter Peeters. Er zijn trouwens heel wat artikels gepubliceerd naar aanleiding van dat voorstel. In uw antwoord op de gelijkaardige vraag van de heer Marginet, hebt u verklaard dat u bereid bent de mogelijkheid te onderzoeken van een rondetafel en een overleg met deskundigen, om een beter inzicht te krijgen in de situatie. Intussen zijn er een aantal maanden voorbij. Met deze vraag wil ik dan ook peilen naar de stand van zaken.

Mijnheer de minister, het verheugt me dat u reeds gesprekken hebt gevoerd over de herstructurering van de federatie. Ik hoop dat die snel tot het gewenst resultaat zullen leiden.

Mijnheer de minister, begrijp ik het goed wanneer u zegt dat verdere gesprekken over deze problematiek pas mogelijk zijn wanneer er een definitieve beslissing is genomen over die herstructurering, of gebeurt dat parallel?

Minister Bert Anciaux: Dat verloopt op dit ogenblik parallel. Het gaat zelfs zover dat we op dit moment vooruitlopen op de mogelijke beslissing over de herstructurering van de federatie. Er is nu al overleg met de andere gemeenschappen om een aantal gemeenschappelijke voorstellen uit te werken. We wachten niet op een beslissing over het ene om te starten met de voorbereiding van het andere. Op het terrein kan ik natuurlijk pas optreden zodra die herstructurering een feit is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de financiële problemen waarin vele sportclubs verkeren

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de situatie van trainers, vrijwilligers en infrastructuur in de Vlaamse sportclubs

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Deckmyn tot

de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de financiële problemen waarin vele sportclubs verkeren, en van de heer Caron tot minister Anciaux, over de situatie van trainers, vrijwilligers en infrastructuur in de Vlaamse sportclubs.

De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, uit een studie van Bloso bij meer dan 20.000 sportclubs in Vlaanderen, blijkt dat het merendeel van deze clubs te kampen heeft met een tekort aan vrijwilligers, sportinfrastructuur en gediplomeerde trainers. Deze tekorten hebben veel, zonet alles te maken met de beperkte financiële mogelijkheden van deze clubs.

Een van de pijlers uit de beleidsnota Sport is het sport-voor-allenbeleid dat de sportbeoefening voor iedereen nog democratischer moet maken. Intussen zijn er een aantal maatregelen aangekondigd op het vlak van het topsportbeleid.

Als de tekorten niet snel worden weggewerkt, is de kans groot dat sporten voor de gewone burger duurder wordt en dus minder toegankelijk. Een aanzet tot oplossing is het fiscaal voordeliger maken van het vrijwilligersstatuut. Er moeten ook dringend maatregelen worden getroffen voor de gediplomeerde trainers en voor de sportinfrastructuur.

De sportclubs vinden dat de overheid meer middelen moet vrijmaken om het hoofd te kunnen bieden aan al deze problemen. Met extra middelen kunnen er meer gediplomeerde trainers worden aangenomen. Niet alle trainers krijgen immers nog een subsidie.

Mijnheer de minister, welke maatregelen zult u nemen om tegemoet te komen aan de problemen waarmee vele sportclubs in Vlaanderen worden geconfronteerd? Denkt u dat het fiscaal voordeliger maken van het statuut van vrijwilliger enig soelaas kan bieden? Is zo'n maatregel haalbaar op korte termijn? Zullen er de komende jaren extra middelen worden vrijgemaakt om de problemen van de lokale sportbeoefening weg te werken?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, uit een Bloso-studie bij

Caron

20.147 Vlaamse sportclubs blijkt dat de sportclubs steeds moeilijker het hoofd boven water kunnen houden. Als er niet snel een oplossing wordt gevonden, zal sport steeds duurder en dus minder democratisch worden. Bij heel wat clubs is nu al sprake van drop out, ledenverlies en fusies van een aantal sportclubs.

We kunnen ons de vraag stellen in welke mate er op dat vlak een verschil bestaat tussen de profclubs en de amateurclubs, tussen grote en kleinschalige clubs en tussen recreatieve sport en competitie- en topsport.

Volgens Bloso is er een ernstig tekort aan vrijwilligers. Een fiscaal voordeliger statuut zou dat eventueel kunnen verhelpen. Terloops wil ik erop wijzen dat het begrip 'vrijwilliger' steeds meer evolueert naar het begrip 'licht betaalde vrijwilliger'. Het woord 'semi-agoraal werk' komt steeds meer in beeld. Er is een groot donkergrijs circuit voor wat de betalingen betreft, maar dat is ook zo in de culturele sector. Enerzijds is er een tekort aan vrijwilligers en anderzijds is er een probleem met licht betaalde medewerkers.

De agora is de marktplaats. Hier is dat een metafoor voor de markt van de economie. Het gaat over werknemers die half legaal werken, en dus met andere woorden een bijkomende job hebben. Dat probleem heeft te maken met vrijwilligerswerk. Bijvoorbeeld voetbalclubs vinden bijna geen jeugdtrainers meer om echt als vrijwilliger pur sang met jeugdige spelers bezig te zijn. De mensen die iets willen doen zonder vergoeding, of hooguit voor een kilometervergoeding, worden steeds zeldzamer. Het zijn steeds meer 'halfbetaalde krachten' waarvoor een legale oplossing wordt gezocht, en die men wil stimuleren omdat ze het tekort aan echte vrijwilligers opvangen. Ik doe daarover geen morele uitspraken; het is een beweging in de samenleving die evengoed geldt voor dirigenten van koren, harmonies of fanfares, als voor regisseurs in het amateurtoneel of trainers van sportclubs.

Het aantal gediplomeerde trainers ligt blijkbaar ook zeer laag. 53 percent van de trainers kan geen diploma voorleggen. Bij jeugdtrainers is het zelfs 55 percent. Dat is verbazingwekkend, gelet op het feit dat de Vlaamse trainerschool al vele jaren intens met trainersopleidingen bezig is.

Qua sportinfrastructuur zit 34 percent van de sportclubs met de handen in het haar. 80 percent van de ploegen vinden dat zelfs een hinderpaal voor hun groei.

Mijnheer de minister, deze conclusies zijn algemeen geldend voor Vlaanderen, en ik trek ze ook niet in twijfel. Zijn er markante verschillen tussen de steden en de regio's? Om niet van verdachtmakingen te worden beschuldigd, voeg ik er graag aan toe dat in mijn stad een zeer voorbeeldig sportbeleid wordt gevoerd, dat qua faciliteiten bijzonder gunstig is voor de lokale clubs. Er is heel veel sportinfrastructuur. Daarom juist vraag ik me af of er duidelijke regionale verschillen zijn in Vlaanderen.

Wie moet er investeren in die infrastructuur? Zijn het de lokale besturen, de provincies of de Vlaamse Gemeenschap? In welke mate zijn de lokale besturen verantwoordelijk voor de tekorten? Is het een algemeen probleem voor de sport, of zijn er ook verschillen tussen de sporttakken? Is de problematiek voor het voetbal bijvoorbeeld helemaal anders dan voor indoor sport?

Wat met het fiscaal statuut van vrijwilligers? Dat is een federale bevoegdheid, maar mijn vraag is of u van plan bent ervoor te pleiten bij federaal minister Reynders, eventueel samen met de Franse Gemeenschap. De problematiek zal daar immers niet anders zijn.

Hoe denkt u dat de Vlaamse overheid de trainersopleiding kan verbeteren en bevorderen? We beschikken over een zeer gedegen Vlaamse trainerschool. Kan of moet de werking daarvan niet worden uitgebreid?

Ik citeer graag nog het Bloso: 'Als de tekorten niet snel worden bijgewerkt, bestaat de kans dat sport duurder en dus minder democratisch wordt.' Waarop baseert het Bloso zich? Is er een oorzakelijk verband tussen dit en de afname van het vrijwilligerswerk, het tekort aan gediplomeerde trainers en het tekort aan infrastructuur?

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb indertijd wat enquêtes gedaan naar de evolutie van de lidgelden. Het ene is het gevolg van het andere. Als bepaal-

Decaluwe

de sportclubs proberen kwaliteit te brengen door gediplomeerde jeugdtrainers aan te trekken, dan moeten ze dat verrekenen. De vraag is echter op welk punt de mensen beginnen af te haken.

De sociaal zwaksten zullen dat trouwens als eersten doen. De heer D'Hooghe, gewezen bondsvoorzitter, heeft ooit gezegd dat het voetbal de grootste vorm van kinderopvang van het land is. Dat was wellicht deels de waarheid. Maar nu wordt juist in het voetbal, dat toch een heel brede basis heeft, soms tot 250 euro gevraagd aan een spelertje van 8 of 9 jaar dat zich wil aansluiten bij de club. Veel mensen haken dan af, of richten zich tot clubs waar de begeleiding ondermaats is.

Als we bijkomende steun geven, welke garantie krijgen we dan dat de lidgelden sociaal en transparant blijven? Immers, we zien ook dat er gegoocheld wordt met wisselpakketten, als iemand familie van de ene of de andere is. Die verhalen zijn bekend. Transparantie is dus noodzakelijk.

De stad Kortrijk heeft inderdaad een schitterend sportbeleid, maar het verwondert me dat de heer Caron niet ook gesproken heeft over de initiatieven van de provincie West-Vlaanderen. Het was de eerste provincie die steun gaf voor collectieve verzekeringen voor vrijwilligers. Kan ook dat niet op Vlaams niveau? Ik heb geen idee van de prijs daarvan, maar er kan alvast eens worden nagegaan of er een coördinatie mogelijk is en op welke manier we kunnen ingrijpen. Misschien kan een van de criteria zijn dat er een Vlaamse federatie komt, en een aanpassing aan de staatsstructuren. Zo bouwen we daar een extra stimulans voor in.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, in het kader van de Bloso-sensibilisatiecampagne omtrent sporten in clubverband voor 2003, 2004 en 2005 werd door Bloso een onderzoek uitgevoerd bij de Vlaamse sportclubs. In een eerste fase en ter voorbereiding van de staten-generaal van de sportclubs in september 2003, werden in 2003 alle Vlaamse sportclubs bevraagd. 2.480 sportclubs reageerden op die enquête. Het getal 20.000 moet ik dus een beetje relativeren.

Om de betrouwbaarheid van dit onderzoek nog te verhogen, werd deze bevraging in 2004 herhaald

bij de niet-respondenten. Dit resulteerde in bijkomende informatie van 1.725 sportclubs. Uiteindelijk heeft dat onderzoek dus betrekking op 4.205 clubs hetzij 22 percent van de 23.861 Vlaamse sportclubs.

Zoals terecht gesteld door het geacht lid, hebben de Vlaamse sportclubs te kampen met voornamelijk 3 belangrijke problemen. Er wordt een terugloop van het aantal vrijwilligers vastgesteld; er is een tekort aan sportinfrastructuur en er is nood aan een groter aantal gediplomeerde trainers. Mijnheer Caron, u zei ook dat 'als het van het Bloso afhangt, een aantal clubs zullen samensmelten'. Dat was echter een aanbeveling van de staten-generaal van de sportclubs.

In deze fase van het genoemde globale onderzoek in Vlaanderen, werd geen geografische indeling gemaakt, maar wel een indeling op basis van het aantal beoefende sporttakken – uni- of omnisportclubs –, de missie – competitief of recreatief – en de grootte van de sportclubs. Verder onderzoek is mogelijk, ook regionaal, maar er worden niet onmiddellijk grote regionale verschillen verwacht.

In een tweede beperkte bevraging die door het Bloso in 2003 werd uitgevoerd bij de 308 Vlaamse gemeenten, werden wel provinciale vergelijkingen gemaakt. Daarin werden wel regionale verschillen vastgesteld. Zo is het gemiddeld subsidiebedrag per gesubsidieerde sportclub in de provincie Antwerpen 946,47 euro, en in de provincie Vlaams-Brabant 519,41 euro. Dat wijst echter op verschillen in het gemeentelijk subsidiebeleid, en als ik me niet vergis trouwens ook in het provinciaal subsidiebeleid.

Wat betreft het tekort aan sportinfrastructuur, blijkt uit een bevraging van de schepenen van sport in 2003 inderdaad een tekort aan overdekte sportinfrastructuur, dus sporthallen, van 39,3 percent. Deze gegevens werden bevestigd in de bevraging van de Vlaamse sportclubs, waarin ook 34 percent van de sportclubs verklaarde een tekort aan infrastructuur te hebben en 23 percent dit bleek te zien als een belemmering voor een uitbreiding van het aantal leden. Omdat het gaat om een tekort aan overdekte infrastructuur, zijn het dus vooral de zaalsporten die het tekort ervaren.

In 1990 werd het Gemeentelijk Investeringsfonds opgericht, inmiddels vervangen door het Gemeen-

Anciaux

tefonds. Hierbij werd door de Vlaamse overheid aan de lokale overheid de keuze gelaten om haar beleidsprioriteiten te bepalen. Vastgesteld wordt dat sinds de invoering van het investeringsfonds de bouw van nieuwe sporthallen is teruggelopen. Bovendien werd in het kader van het kerntakendebat beslist dat de gemeentelijke overheid zou instaan voor het lenigen van lokale noden aan sportinfrastructuur en dat de Vlaamse overheid verantwoordelijk is voor de invulling van de noden aan infrastructuur van Vlaams of internationaal belang en van innovatieve projecten. Er is dus een strikt onderscheid gemaakt.

Zoals terecht gesteld, is een fiscaal voordelig statuut voor vrijwilligers een federale bevoegdheid. Dit is de verklaring voor het feit dat de Vlaamse overheid tot nu toe voor de sportvrijwilligers geen succesvol initiatief heeft kunnen nemen. Zoals ik in mijn beleidsnota Sport 2004-2009 heb gesteld, is een van de kritieke succesfactoren de 'herwaardering en ondersteuning van het vrijwilligerswerk in de sport'. Daarom zullen in deze regeerperiode onderhandelingen aangeknoopt worden met de federale overheid over een eigen statuut voor de vrijwilliger, waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van de sportvrijwilliger op het vlak van aansprakelijkheid, verzekering en een bilijk fiscaal en sociaal statuut.

De Vlaamse overheid dient inderdaad de opleiding van trainers in sportclubs te bevorderen. Zo blijkt uit de enquête bij de sportclubs dat, bij die sportclubs die over tenminste een trainer beschikken, 53 procent van de trainers niet-gediplomeerd zijn. Dat betekent dat heel wat Vlaamse sportclubs zonder gediplomeerde lesgevers werken.

De Vlaamse Trainersschool heeft de voorbije jaren, zowel wat het aantal als wat de inhoud van de opleidingscursussen betreft, belangrijke inspanningen gedaan. Zo blijkt dat van de 47 procent trainers die wel over een diploma beschikken, niet minder dan 31 procent dat via de VTS-cursussen hebben bereikt. Het volgen van deze cursussen vergt echter zowel van de sportclubs als van de trainers een inzet van tijd en geld.

Op de staten-generaal van de sportclubs in september 2003 werd een aantal voorstellen geformuleerd om de sportclubs te stimuleren hun trainers naar

opleidingscursussen te sturen. Het ging onder andere om financiële ondersteuning voor sportclubs. Uiteraard verwachten de gediplomeerde trainers na hun geleverde inspanningen ook financieel beloond te worden. Gezien de beperkte financiële middelen van de meeste Vlaamse sportclubs is dat niet vanzelfsprekend.

De daling van het aantal vrijwilligers in de sportclubs en de beoogde stijging van het aantal gekwalificeerde trainers zullen de kosten van de Vlaamse sportclubs ontegensprekelijk verhogen. Aangezien niet minder dan 43 procent van de inkomsten van de sportclubs afkomstig is van de inning van lidgelden, het gemiddeld lidgeld tussen 60 euro en 84 euro schommelt en de sportclubs gemiddeld 125 leden hebben, beschikken de Vlaamse sportclubs duidelijk over onvoldoende financiële draagkracht.

Het steunen van de Vlaamse sportclubs dient dan ook een van de beleidsprioriteiten te worden. Het Overlegplatform Sport voor Allen heeft een visienota over het te voeren Sport-voor-Allen-beleid opgesteld op 8 juli 2004. Het overlegplatform start in februari 2005 met de tweede fase van haar opdracht, met name het opstellen, op basis van de visienota, van een actieplan Sport voor Allen.

In mijn beleidsnota heb ik duidelijk gesteld dat dit een even grote prioriteit is als de topsport. Onlangs heb ik al aangekondigd dit een jaar eerder te willen uitvoeren. (*Opmerkingen*)

Nochtans deel ik zo iets gewoonlijk eerst aan het parlement mee.

De heer Steven Vanackere: Misschien hebt u het in de plenaire vergadering gezegd op een moment dat veel collega's andere verplichtingen hadden. Ik herinner me wel degelijk dat u dat verklaard hebt. Degenen die het mochten horen, waren echter niet zeer talrijk. (*Gelach*)

Minister Bert Anciaux: Dat zegt iets over al degenen die nu neen hebben geschud. (*Gelach*)

In de visienota wordt de ondersteuning van de Vlaamse sportclubs als een prioritaire beleidsoptie voorgesteld. Ik verwacht dan ook dat in het actieplan concrete voorstellen zullen worden opgenomen om de Vlaamse sportclubs daadwerkelijk te ondersteunen. Mijnheer Caron, in tegenstelling tot

Anciaux

wat u beweert, heeft Bloso op geen enkel ogenblik verklaard dat als de tekorten niet snel worden bijgewerkt, de kans bestaat dat sporten duurder en dus minder democratisch wordt. Dit was een conclusie van de journalist na zijn interview met de voorzitter van een Hasseltse sportclub.

Tot slot meen ik dat er ook een debat moet komen met de federaties om na te gaan welke rol zij kunnen spelen bij de ondersteuning van de sportclubs. De federaties en de clubs zullen, naast de gemeenten en de scholen, een belangrijke plaats innemen in het nieuwe decreet op het sport-voor-allenbeleid.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, wij vinden het positief dat het ondersteunen van de sportclubs een prioriteit wordt. Een debat daarover met de federaties zal in elk geval noodzakelijk zijn.

Wij steunen ook de onderhandelingen met de federale overheid over het vrijwilligersstatuut.

Minister Bert Anciaux: Ik wil even een fout rechtzetten. Het is niet juist dat, als het van Bloso afhangt, een aantal clubs zullen samensmelten. De staten-generaal heeft wel die aanbeveling gedaan.

De heer Johan Deckmyn: Ik treed de heer Caron bij wanneer hij zegt dat er geen vrijwilligers 'pur sang' meer zijn. Sommige clubs nemen hun toevlucht tot compensaties zoals gratis lidmaatschap om bijvoorbeeld de trainers te compenseren voor hun bijdrage. Er worden nu allerlei achterpoortjes gezocht om een oplossing te vinden voor een probleem dat op hoger niveau zou moeten worden opgelost.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: De problematiek die Bloso naar voren schuift, is op zich niet nieuw. Toen ik 10 jaar geleden bij de VVSG werkte, werden we geconfronteerd met precies hetzelfde verhaal. Mijnheer de minister, ik denk dan ook dat u voor een grote uitdaging staat.

Het nieuwe decreet op de federaties heeft blijkbaar niet het effect dat we hadden verwacht of dat het decreet had geschapen.

Ik wil van dit parlement geen streekgebonden of provinciaal forum maken maar het interesseert me wel te weten of de problematiek in Brussel anders is en of de problematiek tussen landelijke gemeenten en centrumgemeenten verschillend is. In het kader van het stedelijk beleid kan sport een belangrijke motor zijn voor de algemene maatschappelijke ontwikkeling. Als Bloso de moeite doet om op basis van bestaande gegevens een aantal regionale analyses te maken, dan kan dit een waardevolle aanvulling betekenen voor het sportbeleid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de problemen bij de uitbetaling in 2004 van de middelen van de Nationale Loterij bedoeld voor culturele doeleinden en organisaties

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanackere tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de problemen bij de uitbetaling in 2004 van de middelen van de Nationale Loterij bedoeld voor culturele doeleinden en organisaties.

De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, toen ik bezig was met de voorbereiding van mijn vraag, kwam me het beeld van Eduard Douwes Dekkers, alias Multatuli, voor de geest in zijn onvergetelijke toespraak tot de hoofden van Lebak. Het is een eentonig verhaal. Ik heb mijn eerste vraag over de lotto gesteld in oktober 2004. Het gaat om een bijzonder lange saga.

Er zijn vandaag nog steeds problemen met de uitbetaling. In het verleden hebben we al situaties gekend die heel eminente leden van de huidige regering hebben omschreven als bric à brac.

Op 1 oktober hebt u een antwoord gegeven op mijn vraag over de lottosubsidies voor 2004. U hebt daarbij verwezen naar begrotingsrichtlijnen. U zei dat een en ander zou worden uitbetaald. Intussen wacht een aantal van de betrokken orga-

Vanackere

nisaties nog steeds op de uitbetaling van de door uw voorganger toegekende subsidies. Zo heeft bijvoorbeeld Het Beschrijf zijn lottomiddelen voor het jaar 2003 nog steeds niet ontvangen.

Minister Bert Anciaux: Ik heb ze gisteren ondertekend.

De heer Steven Vanackere: Dat is goed nieuws.

We moeten op zoek gaan naar een manier om de betalingen vlotter te laten verlopen. Natuurlijk moeten we dan eerst de oorzaak kennen van de vertraging in de uitbetaling van de loterijgelden. Bizar is ook dat sommige organisaties vrijwel onmiddellijk na de toezeggingsbrief hun geld ontvangen terwijl andere daar een half jaar of langer op moeten wachten. Mijn vraag is dan ook of er misschien een snellere manier bestaat om een dossier in te dienen. We moeten ervoor zorgen dat iedereen zijn aanvraag op een convenabele manier kan indienen. Die aanvraag moet ook binnen een correcte tijdsspanne worden behandeld.

In de sector van de muziek en de podiumkunsten zijn de problemen nog schrijnender. Er zijn subsidieaanvragen ingediend voor meer dan 3,4 miljoen euro. Die organisaties kregen eind juli 2004 een bericht van de administratie Cultuur met de vraag om voor het eind van augustus hun dossier voor de lottosubsidies 2004 in te dienen. Het merendeel van de organisaties heeft dat ook gedaan. Sindsdien hebben ze echter niets meer gehoord van de administratie en hebben ze uiteraard geen lottosubsidies ontvangen. Waarom hebben die organisaties niets meer vernomen over de manier waarop de lottogelden voor 2004 zullen worden toegewezen?

Vaak worden middelen in de begroting van de minister van Begroting beschouwd als facultatieve uitgaven. Dat betekent echter niet dat ze niet levensnoodzakelijk kunnen zijn voor de betrokken sectoren. Mijnheer de minister, zult u de organisaties financieel compenseren, zeker deze die toezeggingen maar geen betalingen hebben gekregen, voor de door hen gemaakte extra kosten voor de aanvraag van kaskredieten, uitstel van betaling, verwijlntresten, enzovoort? Zij hebben immers niet de subsidies ontvangen die ze hadden ingeschreven in hun begroting voor 2004.

Wanneer de Vlaamse Gemeenschap toezeggingen doet, moet ze zich ook engageren om die correct uit te betalen. Dat maakt ons veel geloofwaardiger wanneer we zelf deadlines opleggen aan die organisaties, bijvoorbeeld voor het indienen van hun erkenningsdossier.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: In oktober heb ik inderdaad, en terecht, verklaard dat de middelen voor de participatie-, experimentele en uitzonderlijke projecten, evenals de middelen voor de hobbyverenigingen diezelfde maand nog in uitbetaling werden gesteld.

Mijnheer Vanackere, u vraagt waarom sommige organisaties onmiddellijk werden uitbetaald en anderen een halfjaar moeten wachten. Ik denk dat u twee zaken verwacht. De organisaties die worden gesubsidieerd in het kader van algemeen cultureel belang worden uitbetaald na voorlegging van de gevraagde bewijsstukken. De organisaties die worden gesubsidieerd als een participatie-, experimenteel of uitzonderlijk project worden op een andere manier uitbetaald. Ze krijgen een voorschot van 80 percent na de ondertekening van het besluit en een saldo van 20 percent na de indiening van een activiteiten- en financieel verslag. Dit voorschot werd in oktober 2004 in uitbetaling gesteld.

In het kader van het algemeen cultureel belang werd aan vier organisaties een subsidie van 1.250 euro toegekend. De afspraak was dat dit bedrag na de indiening van een activiteiten- en financieel verslag zou worden uitbetaald. Twee organisaties dienden intussen een afrekening in. Op 8 februari 2005 werd de hen toegekende subsidie door mijn administratie in uitbetaling gesteld. De twee andere organisaties hebben nog steeds geen afrekening ingediend, ondanks herhaalde brieven en telefoontoeroepen van mijn administratie.

Voor de projecten voor 2003 – ik verwijs daarbij naar uw voorbeeld over Het Beschrijf – kunnen de subsidies pas eind 2004 of begin 2005 worden uitbetaald wanneer alle stukken en afrekeningen kunnen worden voorgelegd. De uitbetaling gebeurt pas nu voor het totale bedrag.

Mijnheer Vanackere, u vraagt ook waarom de organisaties niets meer hebben gehoord van de lottogelden 2004. De afdeling MLP heeft voor het

Anciaux

jaar 2004 een beschikbaar krediet voor de dossiers Nationale Loterij van programma 45.40, basisallocatie 33.80 Projecten Muziek ten bedrage van 411.000 euro, en van programma 45.40, basisallocatie 33.80 Structurele organisaties Muziek en Podiumkunsten ten bedrage van 3.358.250 euro. Bij de eerste begrotingscontrole 2004 werd een bedrag van 411.000 euro en een bedrag van 688.650 euro overgeheveld naar de basisallocatie. Er werd een bedrag van 2.669.785,19 euro overgeheveld bij besluit van de Vlaamse Regering van 12 november 2004.

In de initiële begroting 2005 staat dat allemaal pro memorie. In de loop van het jaar wordt een deel overgeheveld naar de basisallocatie. Dan gebeurt de verdeling. Men moet natuurlijk wachten op de afrekening en de winstverdeling van de Lotto zelf. Er wordt dus met voorschotten gewerkt. Het saldo komt er pas tijdens de tweede begrotingscontrole. De subsidies voor 2004 worden dus pas in november 2004 overgeheveld.

Bij de vastleggingen en ordonnanceringsdossiers moest in 2004 rekening worden gehouden met de begrotingsrichtlijn 2004 tot 29 november 2004. De verwerking van de dossiers is na de opheffing van de begrotingsrichtlijn enigszins in een flessenhals terecht gekomen. Dat was bij alle administraties het geval. In twee weken tijd moeten alle dossiers door die flessenhals.

Nadat de gelden vrij beschikbaar waren, opteerde de administratie ervoor om eerst de saldi 2003 uit te betalen van alle structurele organisaties van de sectoren muziek, letteren en podiumkunsten omdat de kredieten in 2005 vervallen.

8 december 2004 was de uiterste datum voor de betaling van alle ordonnanceringsdossiers 2003 en 2004. Daarna werd door de administratie voorrang gegeven aan de vastleggingen omdat de administratie geen eindejaarsvastleggingen mocht doen. Dit betrof onder andere de provisionele kredieten 2004, alle regularisatiebesluiten voor de organisaties die een vierde schijf kregen en de projecten van de sectoren Muziek die nog niet konden worden vastgelegd wegens de Begrotingsrichtlijn 2004.

De vastleggingsdossiers werden bij de boekhouding verwacht ten laatste op 15 december 2004.

Tot 29 november konden we niets doen. Het is in die flessenhals van een goede twee weken, tussen 29 november en voor de enen 8 december, voor de anderen 15 december, dat alle verwerkingen dienden te gebeuren. De voornoemde vastgelegde dossiers kwamen terug na 8 december 2004 zodat een ordonnanceringsdossier niet meer mogelijk was in december 2004, omdat het voor 15 december moest gebeuren.

Omdat er een ruiter in de uitgavenbegroting 2004 werd ingeschreven voor de dossiers van de Nationale Loterij, werden zij aansluitend met de voornoemde dossiers behandeld. Anders waren we die kwijt. De dossiers van de Nationale Loterij worden dus eerstdaags ingediend bij de Inspectie van Financiën. Doordat op de dossiers van de Nationale Loterij een ruiter staat, kunnen we ze ook nog in 2005 behandelen. Voor de andere dossiers zaten we met die flessenhals, waardoor we op heel korte tijd bijzonder veel dossiers moesten verwerken. De administratie heeft daarbij terecht geoordeeld dat de dringendste dossiers eerst moesten worden behandeld. Na 15 december kon niets meer worden vastgelegd. Dat verklaart waarom de dossiers van de Nationale Loterij doorgeschoven zijn naar 2005.

Ik begrijp ook ten volle uw laatste vraag, maar ik moet toegeven dat ik op dit moment absoluut geen mogelijkheden zie om de eventuele gevolgen van de vertraging van 2004 te compenseren. Ik kan veel begrip opbrengen voor het probleem, maar ik wil ook geen valse beloften doen.

Ik wil me ook niet verschuilen achter de strenger geworden begrotingsrichtlijn, die in het najaar een degelijke planning en het respecteren van de uitbetalingstermijnen geregeld bemoeilijkte. De strengere richtlijn werd op initiatief van de toenmalige formateur, de huidige minister-president, in juli van kracht. Dat was op dat moment ook terecht, zeker gezien de angst die er bestond. We zijn allen – althans binnen de meerderheid – gezamenlijk verantwoordelijk voor de baten en de lasten van deze begrotingsrichtlijn. Ik ben dan ook blij dat we voor 2005 geen soortgelijke richtlijn zullen uitvaardigen.

De conclusie is dat het in 2005 ten volle mijn verantwoordelijkheid is. Ik kondigde de afgelopen maanden herhaaldelijk een planlastverlichting aan. Deze situeert zich wat mij betreft zowel op

Anciaux

het niveau van het indienen van aanvragen als van alle procedures die daarop volgen. Rekening houdend met de context waarin een overheid verantwoording moet afleggen over de besteding van de middelen, moeten we zo ver mogelijk gaan. Dit verlicht de druk zowel bij de betrokken organisaties als bij de mensen die op de administratie één en ander moeten verwerken. Het gevolg moet en zal zijn dat uitbetalingen ook stipter kunnen verlopen. Ik neem aan dat we elkaar in deze operatie kunnen vinden en dat we hier dus samen snel werk van kunnen maken.

De administratie bereidt op dit moment ook een en ander voor om de budgettaire uitvoering van dossiers op een systematischer manier te kunnen monitoren. We moeten in dit verband ook de grootst mogelijke transparantie creëren, zodat de organisaties zelf de evolutie van hun dossiers kunnen opvolgen. Dat stimuleert ons nog meer om zelf zo alert mogelijk om te springen met deadlines en de communicatie daarover.

Ten slotte nog een bedenking. Een aantal organisaties gaat er van uit dat de middelen voor 2004 onmiddellijk in het begin van 2004 worden uitbetaald. Daar heb ik het moeilijk mee. Als het gaat om structurele subsidies, is dat begrijpelijk, omdat het dan om afgesproken schijven gaat. Het is echter niet altijd mogelijk, en het is ook niet gezond er van uit te gaan dat de kredieten al vast liggen op een moment dat de begrotingen nog niet zijn goedgekeurd, en op basis daarvan reeds engagementen aan te gaan.

We hebben in het verleden gepoogd, ikzelf maar ook mijn voorganger Van Grembergen, de interne besluitvorming voor het begin van het jaar voor te bereiden. Een groot deel van de aanvragen moet binnen zijn voor het jaar begint, en dat is soms nuttig, maar ik kan daar niet oneindig ver in gaan. Het is immers niet rechtszeker, althans de beslissing is dat niet.

Volgens de adviezen die ik soms krijg, zelfs als het bedrag hetzelfde is als het jaar tevoren, zou het totaal fors hoger komen te liggen dan de beschikbare middelen. Dat gaat niet. Dat is Sinterklaas spelen. Aan die adviezen heb ik dan ook niet veel houvast, want ik kan ze niet uitvoeren, zo ik dat al zou willen. We moeten een correcte houding aannemen

ten aanzien van de organisaties, en niet doen alsof we alles kunnen oplossen. Het is echter juist dat bepaalde problemen zich niet meer mogen voordoen.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Met genoegen vernem ik dat het systeem van de voorschotten zal worden toegepast, bijvoorbeeld voor het reglement waaronder ook Het Beschrijf valt. Dat is een vooruitgang.

Uw uiteenzetting klopt, maar we moeten ons even in de plaats stellen van de sector. U haalt bepaalde redenen aan, in het bijzonder die van de flessenhals bij de begrotingscontrole, waardoor pas vanaf 29 november bepaalde stappen konden worden gezet.

Minister Bert Anciaux: Het gaat om de begrotingsrichtlijnen.

De heer Steven Vanackere: Ja, maar als er niet door structurele verbeteringen voor wordt gezorgd dat dit zich niet opnieuw voordoet, dan zal het elk jaar opnieuw gebeuren.

Minister Bert Anciaux: Dat klopt niet. In 2004 was er een strengere begrotingsrichtlijn, in termen van vastlegging. Die is door de Vlaamse Regering voor 2005 aanzienlijk versoepeld.

De heer Steven Vanackere: Eergisteren heb ik minister Van Mechelen hiermee geconfronteerd. Hij was wat gepikeerd, en vond dat ik strikt genomen zeker niet bij hem hoefde aan te kloppen. Hij legde er sterk de nadruk op dat de begrotingsrichtlijnen en -beperkingen eerst en vooral de vastleggingskredieten betreffen, en niet de betalingskredieten.

In dit geval gaat het om aan de sector toegezegde bedragen. U hebt gelijk in de gevallen waarin ze zeggen dat ze het verwacht hadden, en nog geen brief hadden ontvangen met de toezegging, maar toch denken dat ze het wel zullen krijgen. Ze moeten inderdaad op een volwassen manier kunnen inschatten dat de overheid tijd nodig heeft om beslissingen te nemen. Wel is het storend dat, na een toezegging, de betaling toch op zich laat wachten.

Minister van Mechelen heeft gelijk als hij zegt dat dat hem niet verweten kan worden. Zijn be-

Vanackere

grotingsrichtlijnen hebben inderdaad met vastleggingen te maken. Als een minister een vastlegging heeft gedaan, en dus een toezegging, dan ligt het niet aan hem dat er niet op tijd wordt betaald.

Minister Bert Anciaux: Dat is niet helemaal juist. De begrotingsrichtlijn gaat uiteraard ook over het in betaling stellen van de bedragen. Het is een complexe problematiek, voor een deel te verklaren door het feit dat een aantal organisaties al hun verantwoordingsstukken moeten voorleggen vooraleer ze iets krijgen, en voor een ander deel door de begrotingsrichtlijn die bepaalde dat een aantal inbetalingstellingen niet mochten gebeuren zolang de begrotingsrichtlijn gold.

Op 29 november is de richtlijn opgeheven, en we moesten voor 8 respectievelijk 15 december uitbetalen. Dat kon niet allemaal, en daarom is belist de dossiers te behandelen waar geen ruiter op stond, omdat we die middelen anders kwijt waren. De dossiers van de Nationale Loterij van 2004 zijn pas in 2005 behandeld omdat er een ruiter op stond en de middelen daarvoor ook overgeheveld werden.

De heer Steven Vanackere: Daarin hebt u gelijk. Volgende week kunnen we hierop nog eens terugkomen. Dit doet me ook zin krijgen om aan de voorzitter een gezamenlijke vergadering van de commissies voor Cultuur en Financiën te vragen. Dat zou de verantwoordelijke ministers de kans geven eens uit te leggen wat de beste manier is om het op te lossen.

Ik kom terug op de vraag wat de sector eigenlijk verlangt. Strikt genomen hebben ze weinig boodschap aan de interne keuken van de Vlaamse Regering; dat moeten we erkennen. De vraag is waar ze recht op hebben. Volgens mij hebben ze ten minste recht op zo veel mogelijk duidelijkheid. Bepaalde etappes die u beschrijft, kan ik perfect begrijpen, maar de begunstigen moeten daar ook op een transparante manier informatie over krijgen. Ze moeten immers in staat zijn vast te stellen dat ze hun bedragen niet nu maar pas binnen enkele maanden zullen krijgen, zodat ze zich daarnaar kunnen organiseren. De kaskredieten die daardoor ongetwijfeld soms noodzakelijk zijn, kunnen dan ook op een correcte manier worden aangevraagd.

Vandaag krijg ik duidelijkheid over de oorzaken van de vertraging, en ik kan ze grotendeels ook begrijpen. Ik zie geen reden om ze in vraag te stellen, maar ook de sector is erin geïnteresseerd. Niet dat ze het debat willen volgen, maar in sommige gevallen moeten ze, ofwel voor de organen waaraan ze verantwoording moeten afleggen, of voor de bankiers van wie ze een overbruggingskrediet willen vragen, een papier in de hand hebben dat bevestigt dat ze het geld wel degelijk zullen krijgen. Ik zou er dus op willen aandringen, ongeacht de maatregelen die we nemen, de sector niet in het ongewisse te laten.

Jammer voor wie dit niet boeiend vindt, maar onze discussie zal volgende week moeten doorgaan. Ik wil u niet de les spellen, maar de grond van dit verhaal is dat als de Vlaamse overheid, rekening houdend met een planlast waarvan iedereen erkent dat hij te zwaar is, aan andere actoren vraagt tijdig met de documenten te komen en volledige dossiers in te dienen en zo streng is dat wie te laat komt, niet erkend kan worden, ze dan zelf ook haar engagementen moet nakomen, ongeacht de problemen die verklaren waarom we daar nu niet in geslaagd zijn.

We zouden de Lotto-middelen van 2004 beter de Lotto-middelen 2005 noemen. De boodschap moet zijn dat iemand die iets wil organiseren, gesteund wordt, maar ook moet weten dat de steun pas een jaar later echt zal komen. We moeten transparant zijn. Mensen die een project opzetten, moeten weten dat ze ook een financiële last moeten dragen, en dat ze daar elders een prefinanciering voor moeten vinden. De Lotto-middelen van 2003 komen immers pas in 2004, en als het slecht afloopt pas in februari 2005.

Een beetje zakelijkheid en de dingen zeggen zoals ze zijn, zou veel mensen geruststellen. Als iemand aan de toog staat te vertellen dat hij met hart en ziel aan een project werkt, en dat daar Lotto-middelen van 2003 voor toegezegd maar nog altijd niet gestort zijn, dan tast dat de geloofwaardigheid van de overheid aan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de nieuwe reglementen voor de verdeling van de middelen van de Nationale Loterij bedoeld voor culturele doeleinden en organisaties

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanackere tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de nieuwe reglementen voor de verdeling van de middelen van de Nationale Loterij bedoeld voor culturele doeleinden en organisaties.

De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze vraag is wat zakelijker.

Mijnheer de minister, in uitvoering van de aanbeveling van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie en conform uw antwoord op mijn vraag om uitleg van 14 oktober 2004, hebt u een advies gevraagd aan de Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding over een nieuw reglement voor de subsidiëring van uitzonderlijke culturele initiatieven en hobbyverenigingen.

Via dit reglement wordt een deel van de middelen van de Nationale Loterij, bedoeld voor culturele doeleinden en organisaties, verdeeld. De vigerende reglementering, die dateert van 2004, waartegen klachten werden ingediend bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, wordt daarmee op een paar punten bijgewerkt. Wanneer wordt het nieuwe Lottoreglement van kracht? Hoe zal de betrokken sector daarover geïnformeerd worden?

Ik ben relatief nieuw in het parlement, maar de formule waarbij van reglementen kond wordt gedaan op een website, baart me zorgen, met name van juridische aard. Een website is een fantastisch instrument om informatie zo breed mogelijk beschikbaar te stellen. Zelf zou ik het zeker ook gebruiken. Maar vaak zijn er deadlines mee gemoeid, of er doet zich zo'n situatie voor dat het reglement aangepast is. Als zo'n aanpassing wordt bekendgemaakt door iets te veranderen op de website, dan vraag ik me af hoe we ons er nog van kunnen vergewissen dat de mensen die de regels moeten volgen en hun dossiers tijdig moeten indienen, zich niet gepakt voelen.

Die mensen hebben zich geïnformeerd via de website en dachten het reglement daarmee te kennen. Ze hebben zich daar dan ook aan gehouden, maar nu blijkt plots dat het reglement veranderd is. Moeten ze dan elke dag de website controleren? Hoe wordt de sector eigenlijk geïnformeerd?

Wanneer moeten de eerste subsidieaanvragen op basis van het nieuwe reglement ingediend worden? Zijn er intussen, na 1 februari nog dossiers ingediend op basis van het in 2004 geldende reglement? Wanneer en hoe werd de sector ingelicht dat het reglement van 2004 nog van toepassing is, ook al circuleren er nog versies van een nieuw reglement? Voor wanneer voorziet u dat de goedgekeurde aanvragen effectief worden uitbetaald, hetzij op basis van het nieuwe reglement, het zij op basis van het reglement van 2004?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik heb inderdaad in uitvoering van de aanbeveling van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie advies gevraagd aan de Raad voor Volksontwikkeling en Cultuurspreiding over de aanpassingen aan het zogenaamde Lottoreglement. Deze raad bracht midden januari zijn advies uit. Bij de hervormingen van het systeem van subsidiëring met financiële middelen afkomstig van de Nationale Loterij in 2004, werd uitgegaan van de volgende principes.

De subsidies aan de grote culturele instellingen blijven behouden. Telkens er een nieuwe regelgeving in voege treedt, of er bij een nieuwe ronde of beleidsperiode structurele subsidies worden vastgelegd voor een sector, een deelsector of een werkveld, dan worden de tot dan gegeven subsidies van de Nationale Loterij geheroriënteerd naar sectorale projectsubsidies, met een subsidiereglement voor participatie-, experimentele en uitzonderlijke projecten en subsidiëring wegens algemeen cultureel belang, en een subsidiereglement voor hobby- en vrijetijdsverenigingen.

In het kader van de administratieve vereenvoudiging heb ik besloten om deze twee subsidiereglementen te bundelen in een nieuw reglement, namelijk het reglement voor de subsidiëring van participatie-, experimentele, uitzonderlijke en bijzondere projecten en hobbyverenigingen. Ik heb er ook enkele beperkte wijzigingen in aangebracht.

Anciaux

Aangezien het ene reglement een sectoroverschrijdende finaliteit heeft, wordt dit, in uitvoering van de aanbeveling van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, op 17 februari 2005 – vandaag dus – voor advies voorgelegd aan de Raad voor Cultuur. In dit reglement werd de indieningsdatum voor dossiers gelijkgeschakeld, namelijk op 15 maart. Dit geeft mij de gelegenheid ten laatste midden april een beslissing te nemen over de goedkeuring en subsidiëring van de ingediende aanvragen. Het reglement voorziet in de meeste gevallen in een relatief soepele uitbetaling. Dit wil zeggen dat, eens het subsidiebesluit ondertekend is, onmiddellijk 80 procent van de toegekende middelen wordt uitbetaald. Het saldo van 20 procent wordt uitbetaald na de goedkeuring van het inhoudelijk en financieel eindverslag.

Voor de subsidiëring van participatie-, experimentele en uitzonderlijke projecten en de subsidiëring van hobbyverenigingen verandert er op basis van het nieuwe reglement inhoudelijk niets. Uiteraard kunnen de organisaties die al een dossier indienen, eventueel gebruik maken van dit uitstel van deadline, om hun dossier te vervolledigen en/of te actualiseren. Ik heb aan mijn administratie gevraagd hen hierover te informeren. Na het advies van de Raad voor Cultuur formaliseer ik zo snel mogelijk het definitieve reglement. Dit kan dan op de website van de administratie Cultuur worden geplaatst en worden bekendgemaakt aan de steunpunten. Ik vraag aan alle steunpunten om de sectoren daarover te informeren. Eén sector bestaat er als dusdanig niet.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, u vraagt vandaag nog een advies. Het nieuwe reglement zal pas in werking treden op het ogenblik dat u daaruit de gepaste conclusies hebt getrokken.

Ik wil nog even terugkomen op de communicatie. Wanneer ik de krant bekijk, dan stel ik regelmatig vast dat de overheid iets te melden heeft aan de burger zoals vacatures, infonummers, enzovoort. Misschien kan ook aan de burger worden gemeld dat het reglement beschikbaar is op de site. Ik heb daarstraks echter al gezegd dat ik daar wat juridische problemen mee heb. Wanneer zo'n websitereglement het statuut van een "reglement" moet

hebben, moet het meer worden geofficialiseerd in de vorm van een duidelijke identificatie. Het reglement moet ook op andere manier kunnen worden bekendgemaakt dan via de website. Ik heb het gevoel dat dergelijke reglementen in het verleden wel eens 'op een diefje' werden aangepast.

Minister Bert Anciaux: In de sectoren cultuur, jeugd en sport kunnen er enkel wijzigingen worden aangebracht nadat er adviezen zijn gevraagd.

De heer Steven Vanackere: Wat de werkwijze betreft, ben ik het met u eens. Ik heb het echter in het bijzonder over de termijn waarbinnen het dossier moet worden ingediend. In het verleden is het al gebeurd dat die data veranderen. Dat is vooral wat me dwarszit.

De sectoren die geëngageerd zijn, weten heus wel aan welke criteria ze zich moeten houden. Wanneer echter de data kunnen worden aangepast waarbinnen bepaalde stukken klaar moeten zijn, dan loopt men het risico mensen voor voldongen feiten te plaatsen. Daar moet dan ook voldoende over worden gecommuniceerd. Ik pleit ervoor dat we de sectoren genoeg tijd gunnen om op een convenabele manier te werken en hun aanvraag in te dienen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt geschorst om 11.58 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 12.02 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het modelreglement fuiven van de provincie Antwerpen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Stassen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het modelreglement fuiven van de provincie Antwerpen.

De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, inzake sociale

Stassen

cohesie wordt vaak gewezen op het belang van het middenveld en het belang van verenigingen en jeugdhuizen. Er wordt ook altijd gepleit voor administratieve vereenvoudiging. Deze principes worden soms opzijgeschoven als er angst is voor overlast en onveiligheid. Het modelreglement fuiven is daarvan een voorbeeld.

Op zich is het goed dat er in de provincie een staten-generaal is geweest rond veiligheid, en daar kwam onder meer veiligheid bij fuiven aan bod. Het is natuurlijk geen oplossing om een vrij geformaliseerd modelreglement door te sturen naar de gemeentebesturen.

Het reglement is bovendien nogal breed opgevat: het handelt zogenaamd over fuiven, maar alle activiteiten die een jeugdhuis zou kunnen organiseren, vallen onder de omschrijving in artikel 1. Artikel 2 legt dan weer een aantal bijzondere voorwaarden op: alles moet bijvoorbeeld twee maanden op voorhand worden aangevraagd. Als een jeugdvereniging of dergelijke iets groot organiseren, dan vragen die dat ruim op voorhand aan. Ze weten hoe dat moet en ze kunnen terecht op onder andere fuifpunt.be. Er zijn echter dingen die geen twee maanden op voorhand kunnen worden aangevraagd, ook al vallen deze onder het reglement. Ik geef een voorbeeld. Half januari hebben een honderdtal jeugdhuizen in Vlaanderen een fuif georganiseerd in het kader van de actie Tsunami 1212. Zoiets kan geen twee maanden op voorhand worden aangevraagd.

Het reglement geeft ook brede bevoegdheden aan de gemeentebesturen. Het gaat voorbij aan een hele reeks reeds bestaande reglementen, onder meer op vlak van hygiëne, brandveiligheid, de Vlaamse-regelgeving en de gemeentewet. Het reglement legt ook een hele reeks extra verantwoordelijkheden op aan de organisatoren, soms persoonlijke en financiële. Het geeft de burgemeester de bevoegdheid in te grijpen en iets stil te leggen als er gezondigd wordt tegen het reglement. Als een filmavond in een jeugdhuis wordt georganiseerd en die maar drie weken op voorhand is aangevraagd, dan kan de burgemeester die stilleggen, los van het feit of er overlast is. De kosten van de stillegging zijn dan voor de organisator of uitbater.

Er is ook een artikel waarin een geldboete is ingeschreven, een zogenaamde gemeentelijke ad-

ministratieve sanctie van 250 euro. De wettelijke basis daarvoor ontbreekt mijns inziens omdat de gemeentewet rond administratieve sancties tot 1 april 2006 is uitgesteld.

Het modelreglement gaat uit van een heel negatieve visie op fuiven. Men gaat ervan uit dat fuiven overlast betekenen, en dat moet zo sterk mogelijk worden beperkt. Wie een fuif wil organiseren, moet al aan heel wat administratieve formaliteiten voldoen. Er worden er nu extra aan toegevoegd.

We kunnen ons ook afvragen of dit niet in strijd is met de vrijheid van organiseren en verenigen. Ik wil dit niet zwaarder maken dan het al is, maar volgens mij is het reglement in strijd met de Grondwet. Het kan niet dat wordt opgelegd dat bepaalde dingen niet georganiseerd mogen worden als er niet twee maanden op voorhand toestemming voor is gevraagd. Zoals ik al zei, breekt het ook in op een aantal andere wetgevingen en legt het veel te veel verantwoordelijkheden en verplichtingen op aan organisatoren. Daarnaast is er nog de administratieve sanctie.

Mijnheer de minister, ik spreek me niet uit over de bedoeling van het reglement, maar ik wil wel wijzen op de effecten ervan. Als dit in de hele provincie wordt geïmplementeerd, dan wordt het georganiseerde jeugdwerk geconfronteerd met serieuze problemen. Als het regent in Antwerpen, druppelt het misschien in de rest van Vlaanderen. Als dit naar andere gemeenten wordt overgeheveld, wordt het nog een groter probleem. Dit soort modelreglementen wordt natuurlijk opgevraagd door andere provincies en gemeentebesturen. Als het wordt geïmplementeerd, gaat het een eigen leven leiden en heel veel effecten teweegbrengen.

Als minister van Jeugd is een van uw bekommernissen dat er ruimte moet worden gegeven aan jongeren om jong te kunnen zijn en dingen te organiseren. Dit reglement beperkt die ruimte aanzienlijk. Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken inzake de voorbereidingen voor het modelreglement fuiven? Hoe evalueert u dat? Bent u het eens met mijn negatieve evaluatie en die van fuifpunt.be? Wat kunt u doen om het bij te sturen in overleg met de provinciale en gemeentelijke jeugdleden en met de minister bevoegd voor binnenlands bestuur?

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me graag aan bij de vraag van de heer Stassen omdat het thema belangrijk is. We moeten onze jongeren en jeugdbewegingen inderdaad ondersteunen opdat ze op een gemakkelijke manier goede en veilige fuiven zouden kunnen organiseren. Bij het lezen van het modelreglement botste ik op een aantal principes en uitgangspunten waarmee ik het heel moeilijk heb. Fuiven worden benaderd vanuit het oogpunt dat ze gevaarlijk zijn en een gevaar vormen voor de maatschappij. Dit is absoluut een verkeerde visie. We moeten zorgen voor veilige fuiven, maar dat is een ander uitgangspunt.

We hebben de mond vol van administratieve vereenvoudiging en dit reglement draagt daar allesbehalve toe bij. Op Vlaams niveau is in het kader van het jeugdwerkbeleidsplan dat is opgesteld in samenspraak met de jeugdsector, het fuifbeleid als een belangrijk actiepunt naar voren geschoven. In uitvoering hiervan werd een samenwerkingsverband met fuifpunt opgericht. De missie is heel duidelijk: met steun van de Vlaamse overheid informeert en ondersteunt het fuiforganisatoren, beleidsverantwoordelijken en zaaluitbaters in het opzetten van een lokaal fuifbeleid. Er is duidelijk gekozen om een verdere verfijning van het fuifbeleid over te laten aan de lokale overheid, en dit in overleg met de lokale jeugdleden en -verenigingen omdat elke fuif, zaal en gemeente een andere benadering vraagt. Een fuifreglement voor iedereen is een nobele doelstelling van de gouverneur, maar niet haalbaar en wenselijk. Natuurlijk kan een provincie in het kader van de veiligheid ondersteunend werken, maar dan moeten administratieve vereenvoudiging en veilige fuiven het uitgangspunt zijn.

Het is me niet duidelijk hoe de minister kan ingrijpen op dit modelreglement. We moeten ervoor opletten dat niet alles vanuit Vlaanderen wordt gestuurd en gecorrigeerd. Het fuifbeleid is het perfecte voorbeeld van toegepaste subsidiariteit. Er moet verantwoordelijkheid worden gelegd op het beleidsniveau dat het meest aangewezen is en het dichtste bij de bevolking staat. De Vlaamse Gemeenschap heeft haar ondersteunende taak via fuifpunt perfect vervuld.

Vanuit dit oogpunt en om een aantal zaken niet te laten ontsporen, heeft onze fractie een aantal initiatieven genomen. Na gesprekken met de jeugdsector hebben ze de gemeenten en provincies aange-

sproken om het modelreglement verticaal te klasseren omdat het fuiven vanuit het verkeerde oogpunt benadert. Bovendien raden we de gemeenten aan om met de lokale betrokkenen om de tafel te gaan zitten en een goede fuifgids uit te werken, als dat nog niet is gebeurd. Ook onze Antwerpse provincieraadsleden vragen we om een oogje in het zeil te houden en de gouverneur duidelijk te maken dat ze zijn fuifreglement niet onderschrijven. We hopen dat de andere provincies niet dezelfde fout zullen maken. Aangezien we hierover nog geen berichten hoorden, veronderstel ik dat ze onze mening over dit onzinnige reglement delen. We zullen bij wijze van voorzorgsmaatregel al onze provincieraadsleden op de hoogte brengen van ons pleidooi voor een positief fuifbeleid.

Mijnheer de minister, wat is uw mening met betrekking tot dit reglement? Denkt u in het kader van het Vlaamse fuifbeleid nog initiatieven te kunnen of moeten nemen?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer Stassen, een ernstige organisatie van een fuif neemt meer dan enkele weken in beslag. Iets snel organiseren, lijkt me niet erg professioneel. Er zullen volgens mij uitzonderingen worden getolereerd, zoals het voorbeeld van de fuif voor Tsunami-1212.

Fuiven zijn niet gevaarlijk voor de maatschappij. Als dit zo verwoord is in het reglement, dan is dat inderdaad schrikwekkend. Fuiven monden tegenwoordig wel steeds vaker uit in vechtpartijen. De feiten zijn er. Bepaalde groepen van jongeren geven aan fuiven blijkbaar een andere betekenis en fuiforganisatoren kunnen dit missen als kiespijn. Op lokaal vlak heb ik enige ervaring. In het Lokerse zijn er heel wat problemen geweest. Bepaalde verenigingen speelden zelfs met de idee om fuiven in de privé-sfeer te laten plaatsvinden en zo onruststokers buiten te houden. Dat is geen oplossing, maar het maakt wel duidelijk dat organisatoren vragende partij zijn voor een reglement. Ik zeg niet dat het administratief moeilijker moet worden gemaakt om iets te organiseren, maar er worden regels gevraagd omwille van de veiligheid.

Er is bijvoorbeeld een voorstel gelanceerd om een soort controletoeegangssysteem in het leven te roepen, waarbij zelfs met magneetkaarten zou worden gewerkt. Op die manier kan de kaarthouder

Marginet

onmiddellijk worden gecontroleerd en kan worden nagegaan of hij geen 'fuifhooligan' is. Als zoiets zou gebeuren, zijn we ver van huis. Dat staan we ver van het plezier van fuiven en zitten we met zo veel regeltjes dat het op de lange duur niet meer duidelijk is of iemand zich op een fuif nog wel vrij en op een aangename manier kan bewegen. Enerzijds kan ik ermee akkoord gaan dat overreglementering niet handig is, anderzijds pleit ik toch, zeker met het oog op de veiligheid en het vermijden van alle mogelijke problemen, voor een of ander systeem waardoor men weet wie, wat, waar en hoe.

Dat kunnen we tijdens deze commissiezitting niet allemaal oplossen. Mevrouw Rombouts zegt dat ze voorstellen heeft. Dat vind ik prima. Zou het niet mogelijk zijn om daar in de toekomst eens echt een serieus moment aan te wijden, waarbij iedereen goed voorbereid naar hier komt? Dan zouden we op een goede manier, gestoffeerd met voorbeelden en mogelijkheden, heel deze problematiek eens kunnen bekijken.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik zal het kort houden. Ik heb een suggestie om de discussie te stofferen. Ik stel voor dat de minister eens aan de Vlaamse Jeugdraad vraagt wat men van zo'n modelreglement vindt. Ik zou graag weten hoe die erover denkt.

Ik wil ook een vraag stellen. Is een actief beleid mogelijk, mijnheer de minister, of bent u van plan om inzake die administratieve en reglementaire verplichtingen, waaronder de jeugdfuiven 'kreunen', actief te bemiddelen en samen met uw collega's na te gaan hoe een aantal van die regels kunnen worden verlicht? Ik denk namelijk dat we momenteel toch mogen spreken van echte overlast aan reglementen.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Er is inderdaad al veel gezegd over dit verhaal, maar als het regent in Antwerpen, druppelt het in de rest van Vlaanderen. Als we dan toch een dikke nek hebben, kan ik zeggen dat het weer inderdaad 'wel' wordt gemaakt in Antwerpen.

Wat ik in deze discussie belangrijk vind, en ik sluit me daarbij aan bij de vorige sprekers, is dat iedereen jong is geweest. Iedereen heeft wel eens fuiven georganiseerd in zijn jeugd. Als ik het woord 'reglement' hoor, gaan mijn haren al rechtop staan, vooral als ik merk welke implicaties dat allemaal kan hebben voor jongeren.

Jongeren willen in vele gevallen gewoon fuiven of fuiven organiseren. Ze willen geen administratieve rompslomp waarmee ze zich moeten bezighouden. Wie jong is, wil wat. Wie dan echter plotseling voor al die regels en wetten komt te staan om een fuif te organiseren op korte termijn, zit wel vast. Mijn collega vraagt zich af of men dan zoals in het voetbal moet werken met badges en dergelijke? Als ik zoiets hoor, gaan mijn haren nog meer rechtop staan. Ik zeg niet dat u dat hebt voorgesteld, maar die gedachtegang zie ik helemaal niet zitten. Ik dacht dat er toch al genoeg wetten en reglementen waren, zowel stedelijk als Vlaams, om fuiven in goede banen te leiden. Ik dacht ook dat de veiligheid van de plaats waar de fuif doorgaat onder de verantwoordelijkheid van de zaaluitbater valt. Het ontgaat me dus een beetje waarom hier plotseling een modelreglement wordt voorgeschoteld.

Mijnheer de minister, mijn vraag aan u is de volgende. Bent u een voorstander van zo'n fuifreglement of bent u van plan het onderuit te halen en er actie tegen te voeren? Dat is eigenlijk een 'Zwart-wit'-vraagje, waarbij ik wil weten of u het ziet zitten of niet.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: In deze discussie is er toch iets dat me erg opvalt. Ik hoop dat ik de goede sfeer niet bederf met mijn opmerking. Er hebben nu twee mensen van de Vlaams-Belangfractie het woord gehad. Ik heb een paar dingen genoteerd. Enerzijds hoor ik dat fuiven dikwijls leiden tot vechtpartijen en er wordt gesproken over onruststokers en fuifhooligans. Er wordt zelfs geopperd dat er misschien badges zouden moeten zijn zoals bij het voetbal.

De heer Werner Marginet: Dat was geen voorstel van mij, ik heb gezegd dat het me bang maakt als we tot zo'n systeem zouden moeten komen. Dat is het tegenovergestelde van wat u me in de mond legt.

De heer Steven Vanackere: U bent alleszins uw uiteenzetting begonnen met te zeggen dat het nu eenmaal zo is dat fuiven dikwijls leiden tot vechtpartijen. Iedere politieke tussenkomst begint met een invalshoek. Er zijn tal van manieren om een probleem te benaderen. U bent begonnen met te wijzen op de veelvuldige vechtpartijen.

Vijf minuten later hoor ik van een andere vertegenwoordiger van dezelfde fractie een verhaal dat een totaal andere richting ingaat: als we aan badges moeten denken gaan mijn haren rechtop staan. Hij vraagt zich of waar al die regels in godsnaam voor nodig zijn. Dat is een wat meer liberale visie, maar u mag dat definiëren zoals u zelf wilt.

Ik wil gewoon het politieke punt maken dat ik vaststel dat men in eenzelfde fractie minstens op het niveau van de invalshoek waaruit men een bepaald probleem benadert, eigenlijk aan twee verschillende einders van een politiek spectrum zit. Voorlopig komen de twee sprekers daarmee weg, waarschijnlijk omdat ze niet vaak samen worden geïnterviewd. Ik vind het echter toch wel fijn om dat hier te benadrukken, omdat ik dat hier met mijn eigen oren vaststel.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, sta me toe me te beperken tot de vragen van de heer Stassen, want die waren het uitgangspunt. Daarbij zal meteen ook een antwoord worden gegeven op alle andere bedenkingen.

Wat is de stand van zaken van de voorbereiding van het modelreglement fuiven in de provincie Antwerpen? Wel, de gouverneur van Antwerpen organiseerde samen met zijn deputatie een staten-generaal voor de veiligheid. Fuiven en jongeren stonden centraal. Via voorbereidende werkgroepen werden een aantal thema's aangebracht, waaronder het werken aan een modelfuifreglement voor gemeentebesturen. Dat gebeurde onder leiding van schepen Grootjans van Antwerpen. De staten-generaal op 27 oktober 2004 verzamelde bijna 500 mensen. Dat was een heel gemengd publiek: er waren veel politiemensen, maar ook jeugdwerkers, onderwijspersoneel, enzovoort. Op het einde van de dag brachten alle werkgroepen verslag uit. De werkgroep Fuifreglement bleek helemaal niet eensgezind over de kwaliteit van het voorbereidende werk van schepen Grootjans. Vooral de

jeugdsector vond het een slecht werkstuk, maar in de publieke verslaggeving door schepen Grootjans werd deze tegenstand nauwelijks belicht. Eind 2004 stuurde gouverneur Paulus een brief aan alle burgemeesters, waarin hij het modelreglement promoot. Op dit ogenblik heb ik er geen weet van dat gemeentebesturen dit reglement reeds zouden hebben goedgekeurd.

Wat is mijn evaluatie van dit modelreglement? Ben ik het eens met de negatieve beoordeling van dit reglement door de heer Stassen en door Fuifpunt? Collega's, in mijn beleidsnota Jeugd verwijs ik expliciet naar een offensief en stimulerend fuifbeleid. Uiteraard speelt de aandacht voor veiligheid daarbij een belangrijke rol en zijn modellen voor fuifdraaiboeken en -reglementen cruciale instrumenten. Juist daarom wil ik hier komen tot een open en werkzame synergie, waarbij overheden en andere betrokken actoren, waaronder jeugdwerk, veiligheidsdiensten en andere, een gezamenlijk geformuleerd project uitwerken. Met mijn ondersteuning van Fuifpunt draag ik daar ook daadwerkelijk toe bij. Daarom betreur ik dit initiatief voor de promotie van een fuifreglement dat net gecontesteerd wordt door Fuifpunt, want deze instelling is voor mij de emanatie van mijn fuifbeleid en een belangrijke actor op de weg naar een geïntegreerd en efficiënt fuifbeleid in Vlaanderen. Ik erken en herken heel goed hun bekommernissen en apprecieer ook hun kritische betrokkenheid en de alerte bewaking van hun waarden, die ook de mijne zijn.

Door de promotie van een niet-gedragen reglement komt een lovenswaardig initiatief zoals de staten-generaal, zeker bij de jeugdwerkers, in een negatief daglicht te staan. Hun geloof om samen te werken met overheden en veiligheidsdiensten dreigt af te nemen. De argwaan om zich te engageren in overheidsinitiatieven stijgt. Dit is niet bevorderlijk voor de ontwikkeling van een Vlaams fuifbeleid met een ruim en divers draagvlak. Voor diegenen die het nog niet zouden vermoeden: ja, ik ben het eens met de negatieve beoordeling van dit reglement door Fuifpunt.

Plan ik acties om dit modelreglement bij te sturen? Is er overleg met provinciale en gemeentelijke jeugdraden en met collega's bevoegd voor binnenslands bestuur en dergelijke meer? Collega's, ik heb mijn bedenkingen overgemaakt aan de gouverneur en zal ze ook ruimer bekendmaken. Daarenboven zijn momenteel de werkgroepen gestart met het

Anciaux

oog op de opmaak van het jeugdbeleidsplan. Voor bepaalde thema's of problemen is een integrale benadering meer expliciet nodig. In mijn beleidsnota Jeugd schoof ik het thema 'fuiven' naar voren als een van de thema's en dit zal ook verder worden geconcretiseerd in het jeugdbeleidsplan. De opmaak van dit plan is, zoals u weet, volop gestart. Zo zijn momenteel verschillende redacteurs aangesteld, dus ook voor fuiven. In overleg met onder andere Fuifpunt worden nu doelstellingen en acties geformuleerd over het fuifbeleid. Hiervoor zal ik heel binnenkort contact opnemen met zowel de minister van Binnenlandse Aangelegenheden als met de federale regering, en dit met het doel om te komen tot concrete doelstellingen en beleidsacties en tot vereenvoudigde procedures, die ervoor moeten zorgen dat er een beter fuifklimaat wordt geschapen.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Bedankt voor dit duidelijke antwoord, mijnheer de minister. Ik wil hier nog aan toevoegen dat de jeugdsector maar al te goed weet dat het organiseren van fuiven bijna een job is. De sector doet dat zeer goed voorbereid: het uitgewerkte draaiboek is goed en wordt toegepast.

Voor de mensen die het niet weten, wil ik – nogal onvoorbereid – toch een aantal algemeenheden pomen inzake Jeugd. Misschien moeten we toch eens nagaan wie er in Fuifpunt zit. Er zit een hele reeks van organisaties in die weten waarover het gaat: het steunpunt Jeugd, de Vereniging van Vlaamse Jeugddiensten en -Consulenten, de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten, ongeveer alle grote jeugdorganisaties, de federatie van jeugdhuizen, de KLJ, de Chiro, de KSJ, de KSA, de VKSJ en de Vlaamse Jeugdraad. Iedereen die ook maar iets met fuiven te maken heeft en die een hele grote groep mensen vertegenwoordigt, zit daarin. Ze weten ook echt wel waarover het gaat. De tijd van de anarchistische fuiven die door dat soort organisaties werden belegd, is voorbij. Ze weten zeer goed wat ze doen.

Wat ik nog wil zeggen over dat modelreglement is dat het niet alleen aan overreglementering doet, het is ook te algemeen. Met dit reglement viseert men niet alleen de fuiven maar ongeveer alle activiteiten die jeugdorganisaties organiseren, zowel

binnens- als buitenshuis. Dingen die bijvoorbeeld al lang gepland zijn, vallen hieronder. Ik denk dat het echt goed is dat we proberen dit onderuit te halen. Als mensen dit via provincie- en gemeenteraadsleden kunnen tegenhouden, zou dat een zeer goede zaak zijn, net zoals uw verdere steun, natuurlijk, mijnheer de minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.33 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

